

Zuzana Poppišilová

Psí pohádky

*Ilustroval
Michal Lužina*

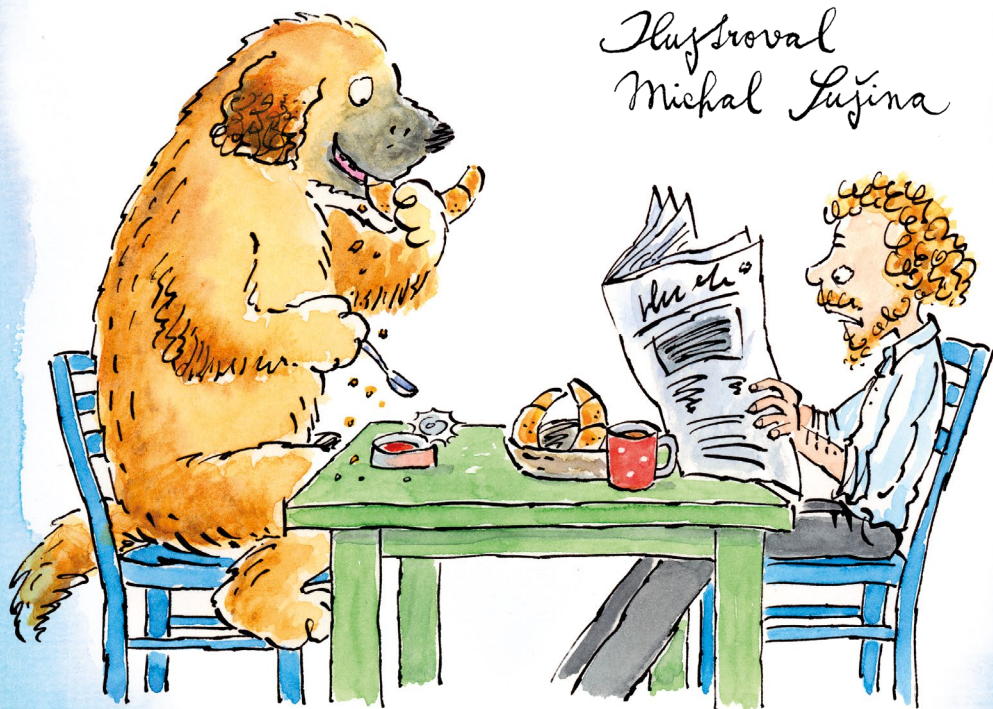

bambôok®

Zuzana Pozpůžilová

Psí pohádky

*Ilustroval
Michal Lužina*

bambóok®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Zuzana Pospíšilová

PSÍ POHÁDKY

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 6579. publikaci

Ilustrace Michal Sušina
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 104
Vydání 1., 2017

Vytiskla tiskárna TNM PRINT, s.r.o.

© Grada Publishing, a. s., 2017
Cover Illustration © Michal Sušina

ISBN 978-80-271-9765-1 (ePub)
ISBN 978-80-271-9764-4 (pdf)
ISBN 978-80-271-0436-9 (print)

Obsah

Nenasyta	7
Dárek k svátku	12
Pomocníci	17
Proč už nejsou na světě čerti?	23
Vysněný pes	27
Španělština	32
Jak šel Honzík do světa	36
Aport, Nelo!	41
Jak se Kamil naučil počítat	46
Malíř	52
Zachránce z Prahy	56
Psí hrdina	61
Tři princezny	65
Báječný vynález	71
Užitečný Lump	76
Bez puntíků?	81
Leon Berger a leonberger	86
Potrestaný vlk	91
Zpěvačka	96
Schovávaná	100

Nenasyta

Jméno psa: Arzor
Lvátek slaví: 17. února
Rasa: bígl

Na jednom venkovském dvorku bydlelo mnoho zvířat. Slepice s kuřaty, kohout, kachny, vepři, dvě kočky, pes a taky králíci. Babička s dědečkem se o všechny vzorně starali. Krmili je, měnili jim podestýlku a nechávali je po dvorku volně pobíhat. Zdravý pohyb je totiž velmi důležitý. Jak pro lidi, tak pro zvířata. Všichni tady byli zkrátka spokojení.

„Nesu vám dobroty,“ hlásila pokaždé babička, když se ve dveřích objevila s hrncem polévky, mísou kostí nebo ošátkou plnou zrní. Na tu chvíli se zvířátka těšila, ale nebylo to jako na jiných dvorech, kde se zvířata na hospodáře doslova vrhnou a krmení ujídají ještě dřív,

než ho dostanou do svých misek. Tady všichni dbali na dobré vychování. A kromě toho si zvířátka krátila dlouhou chvíli hrou. Hrála si na honěnou, na schovávanou, přetahovanou a spoustu dalších her. Na jejich vymyšlení byl nejlepší Azor. Měl bystrý sluch, a když si děti hrály na nedalekém hřišti, ledacos zaslechl.

Dneska byli všichni zabraní do hry, a tak si skoro ani nevšimli, že jim babička naplnila misky. Po zábavném dovádění jim ale vyhládlo, a tak se chtěli trochu posilnit. Azor se rozběhl ke své boudě, vepřík se šinul k chlívku, slepice ke kurníku a kočky ke svým miskám, které stály na schodech do chaloupky. Čekalo je ale nemilé překvapení. Misky byly totiž prázdné.

„Co to? Že by na nás babička s dědečkem zapomněli?“ zeptal se překvapeně vepřík, kterému kručelo v břiše ze všech nejvíc. Chtěl se trochu připomenout, a tak začal nahlas chrochtat. Ostatní hladová zvířátka se přidala. Ze dvora se najednou ozývalo také mňoukání, štěkání a kdákání.

„Dědečku, běž se tam honem podívat,“ vybídla dědečka babička. „To se mi nelíbí. Co když se nám do kurníku vkradla lasička a chce ukrást vajíčka?“

Dědeček přikývl a statečně vyšel na dvorek. Nakoukl do kurníku, ale nic zvláštního tam nebylo. Podíval se do chlívku, ale tam se taky nic nedělo. Zkontroloval psí boudu, ale i ta byla v pořádku. Nechápatě zavrtěl hlavou a odešel za babičkou do chaloupky.

„No nic, kamarádi, pro dnešek budeme usínat o hladu. Zítřka si to ale budeme muset lépe pohlídat,“ navrhl ostatním Azor.

Zvířátkům nezbylo nic jiného než souhlasit. S prázdným žaludkem se sice usíná špatně, ale nakonec se jim to podařilo.

Ráno kohout ohlásil nový den. Babička nasypala zrní slepicím, králíkům dala seno a dědeček nakrmil vepře, Azora a kočky.

„Dneska byli všichni nějak vyhladovělí, nezdá se ti?“ zeptala se babička.

„Máš pravdu. Azor se na svou misku vrhl, jako kdyby týden nejedl, a vepřík taky. Asi jim toho budeme muset dát večer víc,“ souhlasil dědeček.

Odpoledne si zvířátka opět hrála a dováděla. Nikdo si nevšiml, že se k nim do zahrady vplížil toulavý pes. Schoval se za králíkárnou a čekal na svou příležitost. Babička s dědečkem naplnili zvířátkům misky. Dnes dokonce dvojnásobně. Pes tulák počkal, až starouškové odejdou, a hladově se pustil do jídla. Azorovi vylízal misku, vepříkovi vyjedl korýtko a nakonec nepohrdl ani obilnými zrníčky.

Než se zvířátka seběhla, byly všechny misky prázdné.

Toulavý pes se chtěl zase nenápadně vytrazit, stejně jako včera. Plížil se podél plotu, aby našel díru, kterou do zahrady vlezl. Stejnou cestou chtěl taky odejít, jenže se mu to nepodařilo. Najedl se tak moc, že se tudy nemohl protáhnout zpátky. S plným břichem by

plot nepřeskočil, a tak mu nezbylo nic jiného než se svalit do vysoké trávy a čekat, až mu trochu vytráví, aby se dírou protáhl ven.

„Zase nic!“ stěžovala si jedna ze slepic, když místo večeře viděla jen prázdnou misku.

Azorovi se to ale nezdálo. Přičichl ke své misce a pak prohlásil: „Ještě před chvílí tam jídlo bylo. Babička s dědečkem na nás nezapomněli. Někdo nám to jídlo snědl!“

„Ale kdo?“ divil se vepř. Báł se, aby si ostatní nemysleli, že to udělal on. Byl vždycky ze všech nejhladovější.

Azor přitiskl čenich k zemi a vydal se zloděje hledat. Stopoval ho po čichu. Za ním šel postupně celý průvod ostatních zvířátek. Dorazili až k místu, kde byla v plotě díra.

„Co tady děláš?“ obořil se na cizího psa Azor.

„Já, já, já nic,“ bránil se toulavý pes.

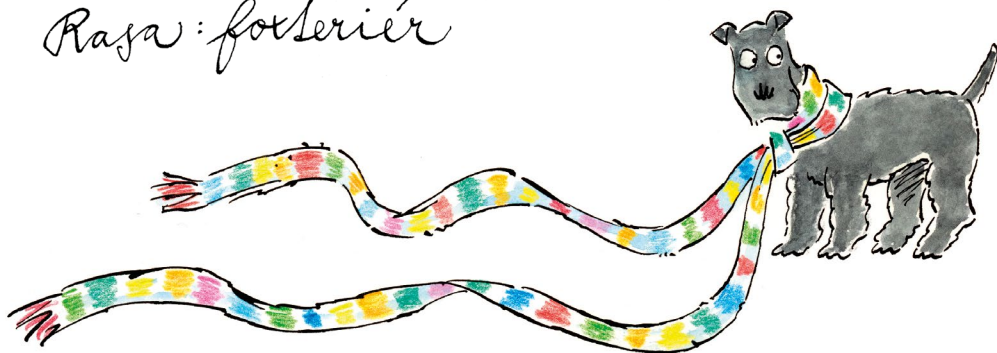
„Kdo nám snědl večeři?“ zeptal se vepřík.

Cizí pes jen pokrčil rameny, ale kohout křídlem ukázal na jeho obrovské břicho. Teď už nikdo nepochyboval.

„Ať už jsi pryč!“ přikázal mu Azor. Pes se těžce zvedl. Chtěl se vytrátit dírou v plotě, ale ať se snažil sebevíc, nemohl se protáhnout, a tak Micka s Lízou vyskočily na plot a otevřely mu vrátka. Pes upaloval pryč. Od té doby už se na dvorku nikdy neukázal.

Dárek k svátku

Jméno psa: Bлек nebo Black
Svátek slaví: 3. února
P rasa: fofseriér

Paní Simona měla poslední prázdniny. Nebyla to žádná přerostlá žákyně. Kdysi bývala učitelkou, ale teď už musela odejít do důchodu. Byla zvyklá každý den vstávat, připravovat si pro žáky učivo, opravovat písemky a stále něco vykládat před tabulí. Teď najednou vstávat nemusela. To by ještě nebylo tak zlé, ale neměla si ani s kým povídat. Její vlastní děti už dospěly a bydlely daleko. Zůstala v bytě sama. Den ze dne byla smutnější a smutnější. Jediným jejím koníčkem zůstalo vaření, a tak jen vařila a jedla. Za pár dní už to na ní bylo znát. Čím byla těžší, tím hůř se jí chodilo ven. Bydlela v paneláku, a tak si vždycky dobře rozmyslela,

jestli se bude plahočit po schodech, nebo raději zůstane doma. Jak dny mýjely, dostavily se bolesti kloubů. Nohy je potřeba procvičovat, ale paní Simona chodila čím dál méně. O to víc byla smutnější.

Jednoho dne, bylo to zrovna v prosinci, se stalo něco neobvyklého.

„Já mám dneska svátek?“ zeptala se paní Simona. Hned ráno jí totiž zavolal syn, aby jí popřál všechno nejlepší. Když byla v důchodu, přestala dny počítat. Jeden byl jako druhý, jen počasí za okny se měnilo.

Když telefon zavěsila, napadlo ji, že by měla upéct nějakou dobrotu. Kdyby jí náhodou přišel někdo popřát, tak ať má co nabídnout. Zašla do spíže pro mouku, ale žádnou tam nenašla. Povzdechla si a nezbylo jí nic jiného než se obléct a zajít do obchodu. Bylo už dvanáctého prosince, ale sníh zatím nikde. Ani ta zima už nebyla taková, jakou znala z dětství. Přesto si oblékla dlouhou šálu, na ruce natáhla rukavice, nasoukala se do kabátu a vydala se na nákup.

Cestou měla pocit, že ji šála nějak škrtí. Trochu ji povolila, ale za chvíli se jí šála opět sama utáhla. Chtěla si ji sundat, ale zjistila, že zezadu je podezřele těžká. Opatrně se otočila a nestačila se divit vlastním očím. Na šále visel malý černý pejsek. Šála byla jeho kořist, kterou nechtěl pustit.

„Necháš toho!“ okřikla ho paní Simona, ale pejsek si z toho nic nedělal. Tedy na chvíli šálu pustil, ale

jen proto, aby na ni mohl zase skočit a pevně se do ní zakousnout.

„Okamžitě běž domů!“ přikázala mu tak, jako by to byl její žák.

Pejsek ale neposlechl. Dokonce začal odmlouvat: „Ne!“ vyštěkl.

„Na nějaké hrátky nemám čas,“ povzdechla si paní Simona. Rozhodla se svou šálu obětovat. Sundala ji z krku a nechala ji psovi na hraní. Však co, aspoň bude mít po večerech nějakou zábavu. Uplete si novou!

Pejsek se šálou dováděl, jako kdyby byla živá. Paní Simona se usmála a vešla do obchodu. Když nakoupila, čekalo ji před obchodem překvapení. Byl tam ten malý černý pejsek, i s její šálou. Dělala, že ho nevidí. Nevšímal si ho a rázným krokem kráčela směrem k domovu. Pejsek ji se šálou v tlamičce následoval. Když odemkla vchodové dveře, chtěla je za sebou rychle zavřít, ale pejsek byl rychlejší. Pod nohama jí hbitě proklouzl, sedl si k výtahu a čekal.

Paní Simona se chtěla toho černého chundelatého živáčka nějak zbavit, ale nešlo to. Byl jí neustále v patách. A tak se stalo, že se ocitl u ní doma.

Hned se rozběhl po bytě, všechno očichával, vesele poskakoval po gauči a přitom si pochvaloval: „Tady se mi líbí!“

Paní Simona na něho překvapeně zírala. Nikdy předtím žádného psa neměla, tak nevěděla, jestli se třeba psi taky nedají vycvičit jako papoušci.

Potom ale zavolala na úřad, aby zjistila, jestli se někomu neztratil černý pes. Nadiktovala jim svou adresu pro případ, že by se ozval jeho majitel, a pak ještě dodala: „A umí mluvit!“

Paní z úřadu telefon zaklapla dřív, než se stačily rozloučit. Paní Simoně to přišlo nevychované. Ve škole by si její žáci tohle nikdy nedovolili. Pak nad tím ale mávla rukou a věnovala se černému pejskovi.

„A jak se vlastně jmenuješ?“ zeptala se ho.

„Blek,“ odpověděl chlupáč a zavrtěl přitom ocasem.

Paní Simona si vzpomněla, že chtěla péct, a tak odcupitala do kuchyně. Blek jí byl neustále v patách. Škrábal se na kuchyňskou linku a chtěl jí pomáhat.

Večer si paní Simona uvědomila, že pes neumí chodit na záchod a potřebuje ven.

Když se vrátili z večerní procházky, byli oba unavení. Paní Simona si lehla do postele a Blek jí zahříval nohy.

Dny mýjely, ale stále se neozval nikdo, komu by Blek patřil, a tak si paní Simona řekla, že to byl nejspíš dárek k svátku. Žádný jiný nedostala.

Od té doby s Blekem oba hospodařili spolu a paní Simona si navíc uvědomila, že už není tak smutná jako dřív. Taky musela se svým kamarádem chodit často ven, a tak jí najednou přestaly bolet nohy. Zdravým pohybem navíc shodila nejmíň dvacet kilo. A to jen díky tomu báječnému dárku k svátku.

Pomocníci

Jméno psa: Sultan
Lvátek slaví: 21. dubna
Rasa: královský pudl

Na kraji tmavého lesa bydlela čarodějnice Justýna. Potrpěla si na pořádek, ale neměla na uklízení čas. Každou chvíli byla někde na schůzi nebo na sletu čarodějnic. Potřebovala někoho, kdo by se o její chaloupku postaral, a tak si chtěla najmout šikovné děvče ze vsi. Kdyby se tam ale ukázala a osobně chtěla někoho do služby najmout, asi by to nevyšlo. Která panímáma by chtěla dát svou dceru do služby k čarodějnici? Justýna byla moderní čarodějnice, a tak to udělala jinak. Podala si inzerát.

Inzerát :

HLEDÁ SE šikovné a čistoučné
děvče, které umí vzorně uklízet.
Do služby se můžete hlásit
v chaloupe u lesa.

Inzerát vyvěsila přímo uprostřed náměstí, takže ho nemohl nikdo minout. Každý, kdo kolem prošel, o něj zavadil pohledem. Děvčata se ale nad takovou službou ošklíbala. Být švadlenkou, cukrářkou nebo prodavačkou, to bylo daleko lepší než se živit uklízením, a tak se nakonec přihlásila jen jediná dívka. Madlenka. Chtěla se vdávat, ale neměla rodiče, od kterých by dostala věno. Potřebovala si vydělat nějaké peníze a bylo jí jedno jak. Do ranečku si sbalila pár nejnnutnějších věcí a vyrazila směrem k lesu. Čekala, že už bude před chaloupkou stát celý zástup zájemců, ale nikdo tam nebyl. Po dvorku pobíhali jen psi a pejsci. Bylo jich opravdu hodně a každý byl jiný. Madlenka věděla, že by na dvorek neměla chodit bez dovolení. Obzvláště, když je tam tolik hlídačů, a tak hlasitě zavolala: „Haló, je tam někdo?“

Nikdo se neozýval, a tak to zkusila ještě jednou. Teprve pak se odvážíla vzít za kliku od branky. Psi se okolo ní okamžitě seběhli, ale ona se jich nebála. Hezky k nim promlouvala, nechala je, ať si ji očichají, a pak každého z nich opatrně pohladila. Nakonec z ranečku vyndala tvarohovou buchtu, kterou si s sebou vzala na cestu. Rozlomila ji na několik dílů a drobečky rozhodila po dvorku. Psi se na ně vrhli. Mlaskali a sliny jim z pusy kapaly, jak jim chutnalo. Takovou dobrotu ještě nikdy v životě neměli. Madlenka je s úsměvem pozorovala a ani si nevšimla, že se mezitím na dvorku

objevila stařenka s koštětem. Nechápala, odkud se tu vzala. Dveře do chaloupky byly celou dobu zavřené.

„Dobrý den,“ pozdravila Madlenka s úsměvem.

„Hlásíš se do služby?“ zeptala se paní a dívka přikývla. Trochu ji mrzelo, že jí ta nevzhledná paní na pozdrav neodpověděla.

„Vidím, že psů se nebojíš. Tak zameť dvorek!“

Madlenka natáhla ruku, že si vypůjčí koště, ale stařenka ucukla.

„Na tohle koště mi nesahej! Vezmi si to, co je v kůlně,“ přikázala a zmizela v chaloupce.

Madlenka se s chutí pustila do práce. Dávala přitom pozor, aby pejskům nenaprášila do očí. Když měla hotovo, zaklepala na dveře chaloupky. Dveře se najednou samy otevřely. Madlenku to překvapilo, protože stařenka seděla za stolem.

„Když se mi celý rok budeš starat o pořádek, bohatě se ti odměním,“ prohlásila čarodějnice a ukázala na velkou keramickou mísu. „Za každý den služby se tam objeví zlaták.“

Madlence se rozzářily oči. Trápilo ji jenom to, že se celý rok neuvidí se svým milým. Ale co, potom už spolu budou celý život. S úsměvem přikývla.

Pak den co den prala, žehlila, zametala, utírala prach a umývala podlahu. Od rána do večera byla v pilné práci. Její paní pokaždé někam zmizela. Madlence to vrtalo hlavou. Taky nechápala, proč nesmí k zametání